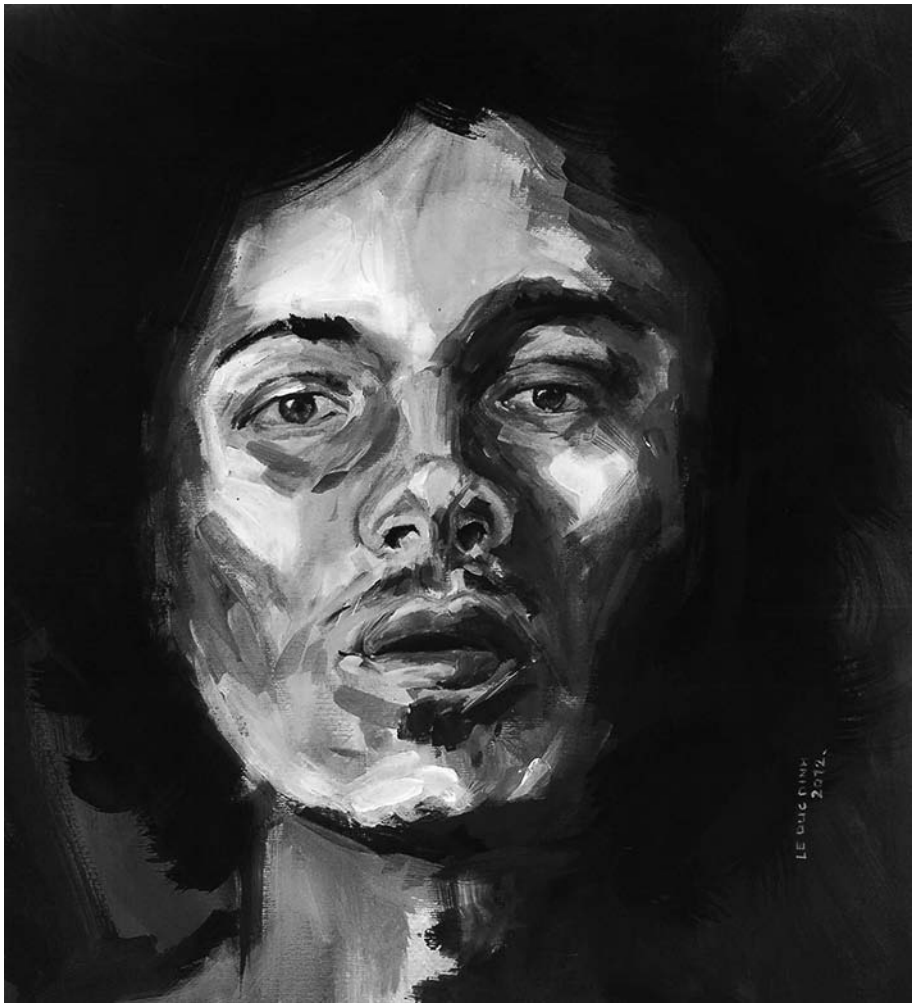
Digitální Šotek
Kriminálka Děhylovice

měsíčník herně-literárního serveru darkage.cz
13. listopadu 2012, ročník 4, číslo 10

Obsah:

Podzimní nepodrbání — Falianne — 4
Jazykový koutek DonaSimona — DonSimon — 4
Dračí doupě II: Už jeden rok utekl — Tindo — 5
Shadowrun – Elite Squad — Regisek — 6
Chudí rytíři Šalamounova chrámu – 3. díl — Chiisai — 8
Pozvánka PIVKo — Falianne — 10
Předvánoční šermířská burza — Chiisai — 10
Pod kapotou košťat — Regisek — 11
Digitální Šotek — Regisek — 12
Kriminálka Děhylovice — Lodovico, Perilan — 14

Hmla, hmlisto nepiš aktivisto

Zrcadlový Šotek

Jeden by řekl, že s příchodem podzimu budou redaktoři aktivnější. Bude venku ošklivo, nepotáhne je to ven. Konečně si sednou a budou psát. Čísla se naplní prakticky sama a Enefa si jen na závěr mirrorového měsíce v klidu nasází hotové skvosty.
Jenže ono je to zrádnější. Přišel podzim a rýmička a kašílek kosí kdekoho. Naštěstí. Venku je hnusně, tak proč vůbec vstávat z postele? Hahaaa…
I na Múzu se mi povedlo prsknout jedovatou slinu, takže teď kdesi trčí a teče jí z nosu… Znova to vypadá, že písmenek bude míň. Už aby tu byla chřipková epidemie nebo ještě něco lepšího! Neděláte někdo náhodou v nějaký čupr biologický laborce? Hodil by se mi nějakej viřík.
I přesto, že jsem vás žádal o co nejlepší nápad k odstranění redakce… jsem ten nej k zničení Mirroru vymyslel sám! Stačí nějak zkolit Enefu. Máte někdo bacil, co by ji bacil? Pak nebude mít kdo sázet, i když se ke mně donesly neblahé zvěsti, že Ter to brzy bude umět taky. Ale jeden bacil nebo dva, to už není takový problém.
Vaše nabídky včetně cen očekávám na svém Havranovi.

Redakční tým:

Zrcadlový Šotek

Barbora „Enefa" Mlejnková

Petra „Teranell" Bedřichová

Eliška „Pavettka" Žáčková

Hana „Falianne" Loudová

Martin „Regisek" Brabec

Ilustrace na obálce: Mrchozrout
Autoři textů: DonSimon, Falianne, Chiisai, Lodovico, Perilan, Regisek, Tindo
Korektury a editace: Teranell
Sazba a grafická úprava: Enefa
Ročník čtvrtý, číslo 10.
Vydáno pod patronátem serveru www.darkage.cz, 13. 11. 2012.

Své ohlasy, připomínky a nápady nám můžete psát na redakční mail daily@darkage.cz nebo na fórum DAily Mirror.

Podzimní nepodrbání

Když Drbna zpívá, nezlobí…

…a tak se málem stalo, že bylo listopadové vydání Mirroru opět bez drbů. Nechcete se stát objektem Drbnina zkoumání? Nechcete, aby si na vás posvítila? Recept je jednoduchý, pošlete ji někam hodně daleko, kde nebude mít přístup k internetu, a to ideálně na hodně dlouhou dobu! Vaše finanční investice se vám desetinásobně vrátí! Doporučuje devět z deseti DarkAgeáků. Jen Dave neměl takové štěstí…
Jak jste si již jistě ráčili povšimnouti, Drbnin koutek je tentokrát poněkud méně obsáhlý, kvalita však mnohonásobně předběhla klasickou kvantitu. Ostatně, posuďte sami. Přejeme příjemný poslech!

Daveova pecka!

Mnozí z vás jistě ví, že srdce vaší nejdražší Drbny patří hudbě. Nebyla by to ona, kdyby se s vámi nepodělila o to nejlepší, co měsíc říjen nadělil. V mlhách DarkAge se totiž zrodil nový talent. Vychutnejte si jemné tóny Daveova nového singlu!

Tento song je původně z dílny severské taneční skupiny Aqua. Daveův mužný hlas však tomuto kousku dodává nový, netušený rozměr. Tento remake Drbna doporučuje například pro uklidňování zlobivých dětí.

http://www.karaokeparty.com/en/recording/0e9323ea8c0344649db63745b992f6fce97e1a51

Malá výzva na závěr: Nebojte se posílat mi vaše tipy na drby! Vítáno je cokoliv, ideálně nějak spojené s DarkAge, co může ostatní pobavit, potěšit, odreagovat… Něco, co by vás během čtení pohladilo po duši, či polechtalo na chodidlech. Můj Havran dosáhne i přes svůj dnes již nemalý věk stále větší rychlosti, než ten nejvitálnější gepard!

fidelicant

Jazykový koutek DonaSimona

Dnešní Koutek bude výjimečně krátký, ale také výjimečně užitečný. Ano, jak už možná někteří z vás uhodli, budeme se věnovat slovu výjimka.

Vyjímat výjimku je jako vyčítat výčitku

Mnoho z nás se se nechává zmást obvyklou výslovností (schválně, kdo z vás vyslovuje ve slově výjimka první slabiku dlouze?) a také podobou slovesa vyjímat. Přiznám se, že i já jsem v tomto případě mnoho let nazad chyboval a psal „vyjímka“. Ale vězte, že jediný možný a správný tvar je **výjimka**, resp. v případě přídavného jména **výjimečný**.

Obáváte se, že na to budete zapomínat? Možná vám pomůže mnemotechnická pomůcka, kterou jsem naznačil výše: u příbuzných slov „vyčítat“ a „výčitka“ nás totiž změna délky slabik nezaskočí.

Dračí doupě II: Už jeden rok utekl

Už je tomu více než rok, co na svět přišlo Dračí Doupě II. Jaké s ním máte zkušenosti, jak se vám zamlouvají nová pravidla a herní styl pokračovatele české RPG legendy?

Pavettka:

„Otázkou je, zda se DrD kdy dalo říkat česká legenda. Ano, hodně lidí na DrD vyrůstalo, včetně mě, ale je to spíše česká specialita než legenda. Dnes, když to není jediný pořádně dostupný systém, hlavně díky možnosti šmelit přes internet, už hodně ustupuje. DrD II je pro zkušenější hráče, kterým vyhovuje FATE systém, tedy možnost značného kecání hráčů do hry. Jistě, jsou tam nové zajímavé věci, ale myslím si, že to přišlo pozdě. Hráči, kterým vyhovuje DrD I.x, k DrD II moc nepřilnou, a ti, kterým DrD I.x nevyhovuje, si už našli jiné systémy. Myslím si, že Česko se může více pyšnit Příběhy Impéria nežli DrD II.
Co mě tam zaujalo? Popis ras. Líbí se mi jejich pojetí, které každou rasu rozděluje na tři druhy, a také to, že rasa nerozhoduje o tom, co bude pro ni nejlepší dělat. Třeba výběr elfa hned nenaznačuje hraní kouzelníka, hobit zloděje, apod. Kromě toho je jeden z druhů hobita popisován jako mongolský pastevec, a to je pecka."

Silenec:

„Pravidla DrD II se mi dostala do ruky celkem brzo poté, co spatřila světlo světa. Jako první mě zaujaly celkem vkusné obrázky a především možnost kombinovat jednotlivá povolání, plus relativní vyváženost mezi nimi.
Na druhé straně mi však po důkladnějším čtení systém jizev a podobných srand přespříliš nevyhovoval, a tak je konečný dojem takový, že mi DrD+ vyhovuje více než nové DrD II."

Regisek:

„Něco jsem zaslechl, ale DrD II jsem neviděl, ani se po něm poohlížet nehodlám. Ať tak nebo onak, zkuste spíš Shadowrun, je to mnohem lepší zábava ;)"

Christopher:

„Už je tomu sice více než rok, co druhý díl Dračího Doupěte vyšel, ale já se s ním zatím ještě žádným způsobem blíže nesetkal. Něco málo jsem o něm četl v časopise Pevnost, kde se mi líbil výčet povolání a to, jakým způsobem jsou pojatá, ale to je asi tak všechno, co se ke mně z této strany dostalo. Možná ještě to, jak se změnil styl ‚kostkování', který je podle všeho méně svázaný s nespočetným zástupem nejrůznějších tabulek a dalších věcí. Je to opět pouze má domněnka, neboť pravidla jsem v ruce neměl a v dohledné době jejich koupi či jen pouhé otevření v nějakém knihkupectví neplánuji."

Paul:

„S fenoménem Dračí Doupě jsem se setkal před lety a nemohl jsem si jej vynachválit, ale přesto se mi zdálo, že v něm není dostatek volnosti. Člověk se musel řídit pravidly, která byla místy nudná, někdy i nepochopitelná, či dokonce pro hráče těžce přijatelná.
S DrD II jsem se setkal poměrně nedávno, zhruba před měsícem. Netrvalo dlouho a hned mne chytlo. Zaujalo mě dokonce natolik, že ho mohu považovat za lepší, než byly staré verze.
Líbí se mi jeho volnost a možnost projevit se jako hráč. Jistě, pořád se jedná o poměrně rozsáhlou příručku, ale už tolik hráče neomezuje. S pravidly a systémem si autoři skutečně pohráli, čímž učinili krok k lepšímu požitku z hraní. Navíc je v knize obsaženo vše, co hráč potřebuje, tudíž si nebude muset kupovat pravidla pro pokročilé, či experty, která pro tuto verzi nejspíš stejně ani nevyjdou.
V pokračování odpadá Pán Jeskyně, který byl nahrazen takzvaným „průvodcem". Ten je dle mého daleko lepší volbou, poněvadž se jedná spíše o rádce než o děsivou postavu, která všemu vládne.
Díky tomu si postava může vymyslet tolik možných reakcí a způsobů jednání, kolik jí jen svět daného příběhu dovolí. Tím si u mě hra získala sympatie.
Jsou tu ovšem i stinné stránky. Trošku mě mrzí, že nepřibyla žádná nová rasa nebo povolání. Člověk by si většinou sliboval, že pokud se jedná o pokračování veleúspěšného titulu, tak zaujme právě novými postavami. Bohužel, nic takového se nekoná.
Jediná novinka, která se to snaží vybalancovat, jsou snad původy. Ty se mi jeví skoro jako zbytečné, neboť od toho byla vždy historie. Tuto novinku bych považoval za přínosnou spíše pro nováčky, kteří nemají tolik zkušeností s Dračím Doupětem. Díky tomu se snáz vyhnou tomu, aby si postavy byly podobné jak vejce vejci.
Můžu říci, že pokud nemáte s těmito příručkami prakticky žádné zkušenosti a chtěli byste si přesto jednu z nich koupit, tak určitě neváhejte a vyberte DrD II. Je mnohem lepší než jeho předchůdce a snáze pochopitelné pro každého člověka. Navíc je doplněno krásnými ilustracemi, které se na stránkách jenom hemží."

Shadowrun – Elite Squad

Johnny zapadnul za roh a poprvé v životě děkoval kluzkému chodníku za záchranu života. Tepová frekvence mu najednou vyskočila nad 120 a při vypnutém waru zřetelně cítil, jak mu tluče srdce. Z místa, kde ještě před chvílí byla téměř neporušená zeď, se skvěla náhle díra po výbušném odstřelovacím projektilu. Ještě se z ní kouřilo. Johnny rychle vytáhl pistoli, vměstnal se za zeď, jak nejlépe mohl, a implantovanou vysílačkou začal volat ChromeSuitovi.
Týdenní pobyt na okraji Redmondu, bratříčkování se s orčím gangem Crimson Crush a absolutní nerespektování základních bezpečnostních pravidel přineslo své ovoce. Akce Volavka zafungovala. Bohužel ne tak, jak si Johnny přál.

***

Odstřelovací puška Ranger Arms tiše spočívala v Lokiho rukou. Ač vypadal klidně, v duchu zuřil. Měl tak krásně Johnnyho v zaměřovači, a tak příšerně se to nevyvedlo. Ještě chvíli čekal, doufaje, že Johnny udělá nějakou chybu, ale tak nějak věděl, že už je to jenom mrhání časem. Ani ne po deseti vteřinách začal pušku rychle rozebírat a skládat do kufříku. V duchu sám sobě ještě vynadal, pak odepsal sedm tisíc z výdajů. Po vysquattovaném bytě výškové budovy, ze které střílel, ještě zametl poslední zbytky stop, odstranil zadní kamerku, která ho měla varovat před nenadálou nevítanou návštěvou, a šel k autu. Samozřejmě, že nebylo jeho. Otevřel kufr, na jeho dno odhodil kufřík s odstřelovačkou a nepovolenou rychlostí se rozjel k úkrytu, za kterým se skrýval Johnny, nebo se snad, jak Loki ve skrytu duše doufal, ještě skrývá. Cestou si ještě otevřel okénko u řidiče. Před daným barákem smykem zastavil, hrábnul po dvou k sobě svázaných předpřipravených granátech na sedadle spolujezdce, vhodil je odrazem do vchodu baráku a za tříštění skla a trhání betonu odjel. Loki ani nedoufal, že by mohl takhle jednoduše Johnnyho dostat, ale tímto krokem ho donutí ukázat se u gangu Crimson Crush, který mu poskytoval ochranu, a jejichž člen za podstatný boční přivýdělek dělal Lokimu informátora. I orkové mají ambice a ambice šéfovat celému gangu Crimson Crush přivedla druhého šéfova zástupce (něco jako druhá vicemiss) Cevina McCanna až k Lokimu. Dá se říct, že Cevin Lokimu naservíroval Johnnyho přímo na zlatém podnose. Drobnost, se kterou Johnnyho plán nepočítal…

***

Johnny sledoval výbuch bezpečně ukrytý v suterénu, u zabetonovaných dveří ke sklepům. Respektive k tomu, co se za sklepy vydávalo, ale nikdo si už netroufal ony prostory používat jako sklepní. Po třech úmrtích místních nájemců, zaviněných zmutovanými krysami, se vlastníci rozhodli, že bude bezpečnější dané prostory odepsat.
To ve finále znamenalo, že po půl roce odepsali i elektřinu, když krysy prohlodaly místní rozvaděč, a ta tak musela být natažena vzduchem ze sousedního věžáku. Pořád bylo lepší takové provizorní řešení, než potýkání se s nezvanou havětí vesele okupující sklep.
Johnny počkal, až odezní ozvěna výbuchu, a v duchu děkoval svým tlumičem vybaveným kybernetickým náhradám uší za zachování sluchu. Napočítal do tří a už venku slyšel střelbu ze samopalů, občasně přehlušovanou kvílením pneumatik a posléze i nadávkami. Crimson Crush si své území uměli bránit. Bohužel se stále jednalo pouze o gang polovzdělaných orků, ne o secvičenou vojenskou jednotku. Nebylo tedy divu, že se Loki dokázal po jejich území pohybovat skoro jako by mu to tam patřilo. Něco podobného dělal ostatně i ChromeSuit. Johnny počkal, dokud střelba neutichla, rychle přeběhl tři patra a vklouzl do svého stínového bytu. Bylo mu jasné, že si místní bossové přijdou popovídat právě s ním. Nic velkého, jen si vyjasnit rizikové příplatky za činži. Johnny si ale moc dobře uvědomoval, že přesně tomuhle se říká „lure the rat“ a že přesně tohle nechce.
Johnnymu to v hlavě šrotovalo jako už dlouho ne. Zvažoval všechna pro a proti a přehodnocoval celkovou situaci. Původně si myslel, že by ho „Stíhačka“ mohl vypátrat až tak za tři nebo čtyři dny. Hit dva dny po příjezdu, a to přímo na „shooting place“, to byla událost, se kterou opravdu nepočítal. Něco bylo v nepořádku. Johnny měl nejasné tušení, o co by mohlo jít. Pořád byly ve hře tři faktory, s nimiž se toho moc dělat nemůže. První byla magie, druhá byla vyspělá sledovací technika a třetí byl aktivní donašeč, neboli skunk.

Takže ve chvíli, kdy k němu došel místní boss Crimson Crush, měl už připravený postup. Zaplatit extra výdaje, ale nechat se přesunout na jiné místo, zdánlivě bezpečnější, a navíc si zaplatit ještě jednoho orka jako bodyguarda. Just for case, chum. Nebude to vypadat tak nápadně jako past. Co ve svém plánu zatajil místnímu orčímu bossovi (nicméně v šifrovaném hovoru nezapomněl říci Jill a ChromeSuitovi), bylo, že si oba dva, Chroma i Jill, vezme jako spottery. A to tak, že hned. Shadowrunnerský instinkt ho nabádal, aby vyřešil celou situaci co možná nejrychleji. Tady holt pouhé ChromeSuitovo krytí (sestávající se hlavně z matrixové ochrany) stačit nebude. Tady bude potřebovat nějakou „holku do nepohody"…

***

Jill se nakláněla zpoza škvíry mezi žaluzií a oknem a dalekohledem sledovala dění ve vzdáleném činžáku. Ten se nacházel necelé dva bloky od jejího pozorovacího stanoviště. Nevybrala si úplně ideální místo pro spotting na Johnnyho nový hideout. Sice mělo dostatečnou výšku, relativně široký rozhled, krytí vlastní pozice a dvě únikové cesty, ale i tak nepatřilo mezi „první desítku míst, které by si Jill obvykle vybrala."Nicméně i tak bylo dostatečné a navíc se jednalo o chátrající bývalou kancelářskou budovu, takže na návštěvu nezvaných návštěvníků se mohla těšit až po setmění. A do toho zbývá ještě dost času. Dalekohledem sledovala okolní budovy a obzvlášť se zaměřovala na místa, kam by si ona sama vlezla, kdyby chtěla Johnnyho sundat.
Sice její stanoviště nebylo z nejlepších, co se týče střelecké pozice vůči Johnnyho druhému stínovému bytu, ale bylo zdaleka nejideálnější vůči nejvýhodnějším sniperským pozicím proti Johnnyho druhému stínovému bytu.

***

Jill rozložila svoji starší odstřelovací pušku Steyr Falcon na stůl, který předtím přitáhla k oknu, a hodila přes ni maskovací síť s policejním vzorem určeným do města. K ruce si vzala vojenský dalekohled a pod stůl schovala láhev s pitím, protože i odstřelovači mají žízeň. Pak už jí nic nebránilo v tom, aby začala soustavně propátrávat okolí a vyhlížet, jestli se náhodou „Stíhačka", jejich tajemný nepřítel, neobjeví.
Už dvě hodiny kempila na své pozici a nic se nedělo.
Johnny byl už nějakou chvíli přestěhovaný a přemýšlel, o kolik se bude muset jejich plán zpozdit. Ve svém novém hideoutu byl sám. Místní boss se sice nejdříve tvářil, že mu za úplatu nechá jednoho ze svých gangařů jako bodyguarda, ale po dlouhém telefonickém rozhovoru, ze kterého Johnny pochytil akorát nadávky a sakrarychlýdialekt, mu bylo oznámeno, že „jako teda sorry, ale jako ne, no." To Johnnymu tolik nevadilo. Aspoň se nemusel s nikým dělit o svůj rum.
Z úvah ho vytrhnul příchozí hovor. Implantované vysílačky mají něco do sebe, pomyslel si Johnny, napil se a otřením špičkou jazyka levé horní šestky potvrdil příjem.
„Nudíš se?"
Ozvalo se modulovaným hlasem z vysílačky. Johnny ten hlas už znal. Na šifrované frekvenci ho s oblibou používal právě ChromeSuit, který ho kdysi dávno čajznul personě policejního Černého ledu. Černý led byl přesně ten typ programu, který byl zakázaný, ale jenž s oblibou využívaly všechny velké koncerny, protože jako jeden z mála dokázal po síti vypálit deckerovi mozek z hlavy. Uškvařit ho jeho vlastním připojením.
„Jasně, že jo. Žádná party na moji počest, žádnej welcome drink, prostě úplný hovno. Co u tebe?"
opáčil Johnny.
„Ty se nudíš, tady se maká. A ty by ses měl hodit co nejdřív do volavky, víš co. Jen tak, z dlouhý chvíle, jsem naboural ten telefonát toho tvýho orčího kamaráda, kterej tě tady ubytoval. Volal si s někým, kdo je evidentně v C-o-C nad ním a ten mu ten tvůj požadavek na jednoho bodyguarda dost nevybíravě zatrh. Ten ork, s kterým mluvil, se jmenuje Cevin McCann. A hádej co. Ani ne pět vteřin poté, co to tvýmu dobrodinci típnul, volal ten Cevin na úplně jiný číslo. Šifrovaná linka, trojité jištění, satelitní spojení. Nedokázal jsem hacknout samotnej hovor, ale podařilo se mi ho aspoň částečně tracknout. Možná by tě zajímalo, že byl vedenej po soukromejch satelitech Aresu. Takovejch, kterým se říká Interní komunikační kanály, gotcha?"
Na druhé straně vysílačky bylo chvíli ticho, než Johnny sesumíroval všechno, co mu právě ChromeSuit řekl.
„Gotcha. Takže tipuju, že v noci mám spát při otevřeným okně," neodpustil si Johnny.
ChromeSuit odtušil jenom něco o otevřených dveřích a ukončil spojení. Pro něj skončila ta část práce, na kterou byl expert. Teď akorát mohl sedět v autě, popíjet kafe a starat se o síťovou podporu pro Jill. Sledování policejních frekvencí bylo samozřejmostí.

Regisek

Chudí rytíři Šalamounova chrámu 3. díl

V minulých dvou dílech seriálu o templářích jsme se seznámili s okolnostmi jejich vzniku, vnitřními pravidly řádu a také s hierarchií a faktickým složením (aneb zdaleka ne všichni templáři byli rytíři). Dnes se podíváme na jejich vztahy s vedením církve a jejich vlastní vedení ekonomiky.

Papežova podpora

Po smrti Hughese de Payens 24. května roku 1136 se stal templářským velmistrem Robert de Craon, inteligentní a přesvědčivý diplomat. Dva roky po svém zvolení se Robert setkal s papežem Inocencem II. a podrobně mu objasnil všechny finanční i administrativní potřeby řádu. Vzhledem k růstu počtu členů a nekončícím šarvátkám ve Svaté zemi bylo zapotřebí získat podporu papeže, aby řád mohl dále chránit své duchovní poslání v Outremeru (Palestině) a nezatěžovat se zbytečně komplikacemi se světskými vládci a církevní byrokracií.

Inocenc II. vyslechl všechny velmistrovy argumenty a pochopil nutnost a výhody osvobození templářů od různých pozemských závazků, a stal se tak jejich hlavním obhájcem. Poskytl jim každoroční papežský příspěvek, který do té doby nedostával žádný jiný řád, a roku 1139 vydal papežskou bulu Omne datum optimum neboli Každý dar dobrý. Tento klíčový edikt vytvořil nový typ bratrů-kaplanů nebo kněží, kteří pečovali o duševní dobro templářů, díky čemuž již nebyli vázáni na místní duchovní autority. Jejich jediným „nadřízeným“ se stal papež, čímž se templáři stali jakousi jeho osobní armádou.

V bule jim také bylo povoleno stavět vlastní kostely nebo nechat si veškerou válečnou kořist, osvobozovala je od všech církevních poplatků a naopak dávala templářům právo vybírat vlastní poplatky. Žádná světská ani církevní osoba neměla právo žádat po členech řádu přísahu věrnosti a změny vnitřních pravidel řádu mohl provádět pouze velmistr s radou rytířů. Touto bulou se postavení templářů v Evropě i ve Svaté zemi značně změnilo. Už nebyli závislí na nikom jiném než na papežovi a jejich cíl ochraňovat poutníky se rozšířil na ochranu celé katolické církve.

Omne datum optimum byla dále potvrzována dalšími papeži a jejich bulami. V roce 1144 papež Celestýn II. vydal bulu Milites Templi, ve které uděloval odpustky příznivcům templářů. Dále povoloval jednou do roka vybírání peněz v kostele a dával řádu zvláštní výsadu – za účasti někoho z jejich řádu bylo povoleno slavit mše i v oblastech postižených kletbou.

O rok později navázal na Milites Templi další papež, Evžen III. Jeho bula Milites Dei změnila prapor templářů z pravoúhlé černobílé standarty na dnes velmi známý osmirohý maltézský kříž na bílém pozadí. Potvrdila právo řádu stavět vlastní kaple nezávisle na diecézní autoritě a povolovala pohřbívat mrtvé templáře na hřbitovech přilehlých k těmto nezávislým kaplím.

Všechny tři buly – Omne datum optium, Milites Templi a Milites Dei – potlačily veškeré pochybnosti o smyslu existence řádu a poskytly mu rozsáhlou podporu. Také inspirovaly další osoby, ať už panovníky či šlechtice, aby uznávali a podporovali boží bojovníky v jejich poslání.

Ekonomika řádu

Rozmach řádu spolu s finanční podporou papeže vedly k nutnosti

reorganizace vnitřní struktury a hierarchie. V „kastě“ služebných bratrů vznikla nová rozsáhlá odnož, a to finančníci. Bylo potřeba hospodařit se získanými statky a půdami, zásobovat stále rostoucí počet členů, zkoordinovat jednotlivé národní větve templářů a vést pečlivé záznamy o všech nákupech, prodejích a darech řádu.
Templáři se také uplatnili v mořeplavbě a vytvořili svou vlastní flotilu pro přepravu poutníků, vojáků a zásob do Outremeru. Také tyto plavby byly bedlivě zaznamenávány, stejně jako objem nákladu a výdělek z cesty.
Dalším zdrojem financí byla mimo jiné směna evropských měn na platidla jeruzalémského království. Díky široké evropské základně a rozsáhlým obchodním operacím se templáři nemuseli bát svého zániku ani při větším neúspěchu ve válečné výpravě, jelikož jejich podpůrný systém byl skutečně propracovaný a během doby existence řádu mnohokrát pomohl dostat se palestinským templářům z nouze.
Dalo by se říci, že právě templáři založili moderní mezinárodní bankovnictví. Jejich početné pevnosti a hrady rozmístěné nejen náhodně po Evropě, ale hlavně na cestě na Východ, se samy nabízely jako depozita zlata a cenností pro šlechtice putující do Svaté země. Bylo bezpečnější svěřit bohatství do rukou templářů, než ho převážet v kolonách po nehlídaných stezkách, které byly ohrožovány lupiči nebo divou zvěří. Peníze uložené v evropských hradech bylo možné vyzvednout v Outremeru, čímž vlastně dali templáři vzniknout prvním „bankám“. Za uloženou sumu dostali šlechtici písemné potvrzení, o kterém by se dalo říct, že fungovalo jako dnešní šek nebo směnka.
Templáři také fungovali jako notáři – poutníci, cestující na delší dobu do Svaté země, často sepisovali poslední vůle a ty pak nechávali v pevnostech řádu. Templáři tak přebírali povinnosti vykonavatele při řízení o majetek takto svěřený do jejich péče. Často také dostávali různé peněžní granty, některé se striktním účelem (jako např. na křížovou výpravu), nebo prostě jako dar řádu.
Jak šel čas, templářské finančnické služby se staly v Evropě proslulými. Řád začal pro šlechtice i panovníky vykonávat různý servis týkající se financí. Mezi ně patřilo vyměřování a výběr daní, převádění peněžních fondů, zřizování debetu a kreditu a výplata důchodů. Templářské hrady byly tak známé svou bezpečností, že i Angličané je využívali k uložení a ochraně královského pokladu a později i korunovačních klenotů.
Neustálá potřeba zaopatřit křížové výpravy dovedla templáře k finanční vynalézavosti. Disponibilní jmění znamenalo víc než hmotné vlastnictví, které bylo pod neustálou hrozbou měnící se strategické situace. Středověký zákaz lichvy byl pečlivě dodržován, ale zároveň šikovně obcházen pomocí propracovaných smluv. Platby úroků se schovávaly za provozní výdaje, propočítané dopředu z peněz, které dlužník dostane. Půjčování peněz se datuje už od začátku historie řádu, přestože se svatý Bernard silně stavěl proti materialismu a peněžnímu trhu.
Z výše zmíněných skutečností by mohl vyplývat názor, že templáři nutně museli nahromadit pohádkové množství peněz, skutečnost je ovšem poněkud méně prozaická. Tak rozsáhlá instituce, kterou řád bezpochyby byl, měla velmi vysoké výdaje, které znemožňovaly větší a stálou koncentraci bohatství. Samotné zásobování všech templářských komand vyžadovalo nesmírné množství kapitálu, stejně jako výstavba a údržba hradů a pevností. Vysoké náklady byly také spojené s vojenskými operacemi. Válka vyžadovala neustálé krytí běžných výdajů spojených s vybavením, přepravou, ubytováním a stravováním velkého počtu bojovníků i personálu. Téměř dvě stě let nepřetržitých střetů velmi vyčerpávalo templářské zdroje, a když k tomu všemu ještě připočítáme veliké sumy placené jako výkupné nebo ztráty při prohrách, náš pohled na bohatství řádu se stane o hodně kritičtější a reálnější.

V příštím díle si posvítíme na politické vztahy templářů s jejich sousedy v Palestině, ať už křesťanskými, či muslimskými. Vysvětlíme si, kdo byli skuteční Assassini a co měli společného s naším bojovým katolickým řádem, a krom toho se podíváme, jak se rytíři Templu podíleli na druhé křížové výpravě.

Pozvánka PIVKo

Plzeň opět ožije LARPem

V listopadu se koná již třetí ročník plzeňského LARPvíkendu – PIVKa. Nenechte se však zmást akronymem, nejedná se o alkoholický nápoj, ale o Plzeňský Inspirační Víkendový Kurz, akci pořádanou nejen pro zájemce o uvedení do světa LARPu. Těšit se můžete na tři základní programové linie, celkově je na výběr více než dvacet komorních LARPů, workshopů a přednášek. Akci má již tradičně pod patronátem občanské sdružení Pilirion.
Potkáte zde také některé tváře více či méně známé z DarkAge, jako například Astralien, Falianne, Eriu.Anellien, LordaKilleruse, Erika. Linbeasta a další!

Letošní ročník PIVKa se bude konat 16. – 18. 11. 2012. Více informací naleznete na stránkách http://pivko.pilirionos.org

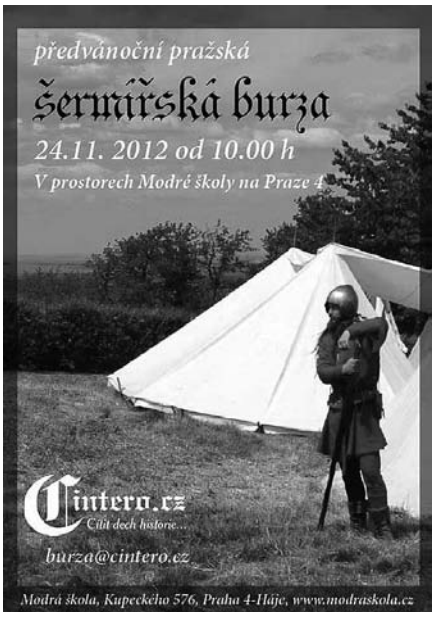

Předvánoční šermířská burza

Nevíte, co dát svým přátelům k Vánocům? Máte rádi LARP, historický šerm či prostě hezké doplňky?

Pak slyšte, slyšte!
24. listopadu v Praze v prostorech Modré školy (ulice Kupeckého 576) a 1. prosince v Brně v KC Dělňák (Klajdovská 28) proběhne již tradiční akce pro všechny příznivce a přátele šermu, LH, fantazy i LARPu. K vidění i k zakoupení budou zbraně, zbroje, kostýmy, botky, výrobky z kůže, šperky, luky, kuše, stany, medovina, sklo, keramika, cínové nádobí, kožešiny, látky a mnoho dalšího!

Evangeline

Pod kapotou košťat

Tak jako každým rokem, ani letos tomu nebylo jinak, slétly se čarodějnice na rozličných vršcích a kopcích, aby zde rokovaly, temnou magii praktikovaly, ohně zapálily, černé kočky vykrmily a svým rejdům se oddaly.

V menze technické katedry Neviděné univerzity se na svátek čarodějnic rozhořela debata na téma, jakým způsobem se vůbec čarodějnice na ty svoje každoroční rejdy dopravují. Sice se říká, že „víc hlav víc ví“, ale v tomto případě mnohem více platilo univerzitní pravidlo „co doktor, to názor.“
Po debatě, která byla ukončena ráznou šéfkuchařkou a její vařečkou (s jejíž pomocí vyhnala všechny akademiky i s jejich myšlenkami ven do zimy a deště, kde už se samozřejmě nikomu v konverzaci pokračovat nechtělo), byl po interní síti technické katedry ustanoven vědecký tým, který se měl vážně zaobírat otázkou transportu čarodějnic z bodu A do bodu B. Výzkumníci měli za úkol nenápadně doma vzít svým dražším a mnohdy i krásnějším polovičkám jejich košťata. Pouze několika výzkumníkům bylo prominuto nepřinesení košťatového vzorku, neboť se obecně vědělo, kdo u nich doma uklízí a umývá nádobí. Každopádně, když výzkumníci zrentgenovali vnitřky toho, co na první pohled vypadalo jako obyčejné slaměné koště s dřevěnou násadou, nestačili se divit. Už z prvotních rentgenových snímků bylo jasné, že zde mají co do činění se špičkovou technologií, a tento předpoklad byl potvrzen provedením magnetické rezonance. Proto se při pracích muselo postupovat velice obezřetně.
Po odstranění krycího molekulárního povlaku připomínajícího dřevo se výzkumníkům naskytl naprosto nečekaný pohled. Celé ústrojí létajícího koštěte bylo uzavřeno do titanového tubusu, jen vepředu byla šikovně zamaskována perforace, kterou proudí do koštěte vzduch. Při detailnějším rozboru bylo zjištěno, že uvnitř se skrývá malý motor, vesměs jednoproudý s malým obtokovým poměrem.
Ať však hledali výzkumníci sebeusilovněji, nedokázali najít ovládací prvky. Bylo proto potřeba poprosit kolegy z opovrhované žurnalistické katedry, aby se uvolili vzít své šmírovací fotoaparáty a stalkovací kamery, jimiž měli následně zaznamenat čarodějnickou manipulaci s koštětem.
Díky tomu bylo zjištěno, že čarodějnice se chovají ke svým košťatům způsobem, kterým se ani ten největší břídil nechová ke svému autu! Regulace tahu motoru prováděly částečným zakrytím přední perforace, přičemž vypnutí motoru bylo prováděno kompletním zakrytím přední perforace. Start se provádí sérií několika přesných úhozů do střední části násady. Ovšem, co je zajímavé, je akrobatické umění čarodějnic. Ač samy nemají křídla, ani žádné další stabilizační mechanismy, dokážou bez problémů řídit svá košťata přesně tak, jak chtějí. Zpočátku se to zdálo neuvěřitelné, skoro jako magie, ale řádná počítačová simulace komplexního rozložení váhy jasně určila, že na ovládání koštěte stačí čarodějnicím klidně sedět na zadku a klinkat nohama. Efekt je samozřejmě umocněn, pokud si obují boty těžké, kovem vyzdobené a vyztužené. Trup musí být skrčen do aerodynamicky vhodné polohy, a pokud čarodějnice sleduje osu koštěte a letí zadkem trochu dolů (což je stejně z hlediska aerodynamiky přirozená poloha), nebude pro ni problém udržet rovnováhu. Teď se jen nestřetnout s žádným ptákem…

Po důkladném rozboru bylo koště prohlášeno za nejefektivnější osobní dopravní prostředek vůbec. Pouze ekoteroristi z EKO-EVO s ním měli problém, neboť je prý nadměrně hlučné a zplodiny zcela nehorázným způsobem znečišťují životní prostředí. Námi provedená terénní experimentální měření (za zcela náhodného vybrání vnějších testovacích podmínek, jako byl například silný vítr dosahující nárazově stupně 11, což je jen nicotná silná vichřice) však žádný nadměrný výskyt škodlivin nepotvrdila. Můžeme tak s klidem prohlásit, že i když jsou čarodějnice stále kousek před technikou a i když ještě ukrývají četná další tajemství (aniž by to samy věděly), naše Neviděná univerzita bude pro vás, věrné čtenáře, nadále poodhalovat jejich tajemno a zcela racionálně jej vysvětlovat.

Dobrý let!

Digitální šotek

Regisek

Vaši oblíbení vědátoři a koumáci z Neviděné univerzity („neviděná“ = žádné granty nebyly spatřeny; univerzita zhyne bídou a její vždy a všemi milovaní profesoři zhynou s ní) se rozhodli speciálně pro vás vyřešit další problém, který musí trápit každého milovníka fantastiky, zvláště pak toho, který zná Pratchettovu Zeměplochu – a sice, jak rychle musí malovat onen oblíbený fotografický šotek, kterého mnozí znají z románu Lehké fantastično?

V krátkosti pro upřesnění pro ty, kteří daný román nečetli, nebo si již nepamatují – fotografický šotek žije ve fotoaparátu věčného a nenapravitelného turisty Dvoukvítka, dokáže v mžiku namalovat obrázky, respektive realisticky zachytit scénu. Ano, jedná se o zeměplošský ekvivalent fotoaparátu, respektive polaroidu, nicméně my se tak úplně nebudeme zabývat fotografickým šotkem, ale digitálním šotkem – tedy ne „šotkem malujícím obrázky“ z polaroidu, ale „šotkem malujícím obrázky“ z digitální zrcadlovky.

Budeme zkoumat rychlost, s jakou šotek dokáže pohybovat svým štětečkem.

Nejprve ale musíme umístit našeho šotka do nějaké vhodné zrcadlovky. Pro naše demonstrační účely zcela postačí nějaká setová levnější zrcadlovka s čipem 12 Mpix a s rozměry čipu výška: 15,5 mm a šířka: 23,7 mm (velikostně se jedná o čip z neprofesionálních zrcadlovek od Nikonu). Malá poznámka – čip „sedí“ v těle foťáku svojí šířkou. Ve chvíli, až začneme počítat rozmístění kyblíčků, pojem strany se směřuje na šířku čipu.

Nyní je důležité si uvědomit, že náš digitální šotek má na namalování celého obrazu přesně dobu času expozice. To znamená, že musí být schopen stihnout vykreslit celý obrázek i za takových extrémních časů, jako je 1/1000 vteřiny. Buďme na šotka v našem testovacím modelovém příkladu hodní, z vlastní zkušenosti víme, že běžné expoziční časy se pohybují spíš někde kolem 1/100 nebo i 1/20 vteřiny, a mnozí, kteří fotí noční scenérie, znají i „zabijácké“ časy od půl vteřiny až do desítek (někdy i více) vteřin. Pro našeho digitálního šotka tedy stanovme čas 1/60. Za tuto dobu musí být tedy schopen nakreslit do čipu celou fotografii.

Digitální šotek samozřejmě nemá u sebe profesionální sadu pastelek od Picassa, ale tři kyblíky – RGB. V druhé části bude ukázán i digitální šotek – polaroiďák, který má u sebe CMYK kyblíky.

RGB i CMYK šotkové sice ve finále udělají totéž, ale není to totéž, respektive postup není totožný. Zatímco RGBšotek maluje na černou podkladovou desku „fosforeskujícími“ barvami (červenou, zelenou, modrou), které při složení dají barvu bílou (jde tedy o aditivní míchání barev, kdy se jednotlivé složky barev sčítají a vytváří světlo větší intenzity, přičemž výsledná intenzita se rovná součtu intenzit jednotlivých složek), CMYK šotek používá z výtvarné výchovy všem dobře známé subtraktivní míchání barev. Maluje tedy na bílou podkladovou desku a s každou další přidanou barvou (na pigmentovém základu) ubírá část původního světla (bílé desky). V rámci takového míchání může používat tři základní barvy, žlutou, azurovou, purpurovou, ale vzhledem k ekonomické nákladnosti má ještě defalutně přidanou černou barvu,

aby ji nemusel pokaždé namíchávat ze všech tří barev.

Vraťme se nyní k prvnímu digitálnímu šotkovi a správně si označme jeho formu, tedy RGB šotek. Náš RGB šotek sedí u čipu, sleduje Bayerovu masku, automaticky interpoluje a následně „nafláká“ na jeden pixel tolik barvy, kolik musí. Obvykle nemůže na pixel nanést jenom jednu barvu, ale musí nanést všechny tři. Během doby expozice (pro nás tedy 1/60 vteřiny) ponoří štětec do barvy 36 milionkrát.
Náš RGBšotek měl kyblíčky s barvou postavené v levém rohu, uprostřed a v pravém rohu, a nás zajímalo, jakou rychlostí musel štětec kmitat, aby pomaloval celý čip.
RGBšotek začne nejdříve malovat barvou z levého kyblíčku, a protože mu ta interpolace tak skvěle jde, pomaluje nejdříve všechny body na čipu první barvou, poté se přesune ke kyblíčku umístěnému ve středu, pomaluje všechny body druhou barvou, a to samé i s třetím kyblíčkem. Dráha štětce je z kyblíčku s barvou na pixel, zpět do kýble, na další pixel, zpět do kýble a tak dále.

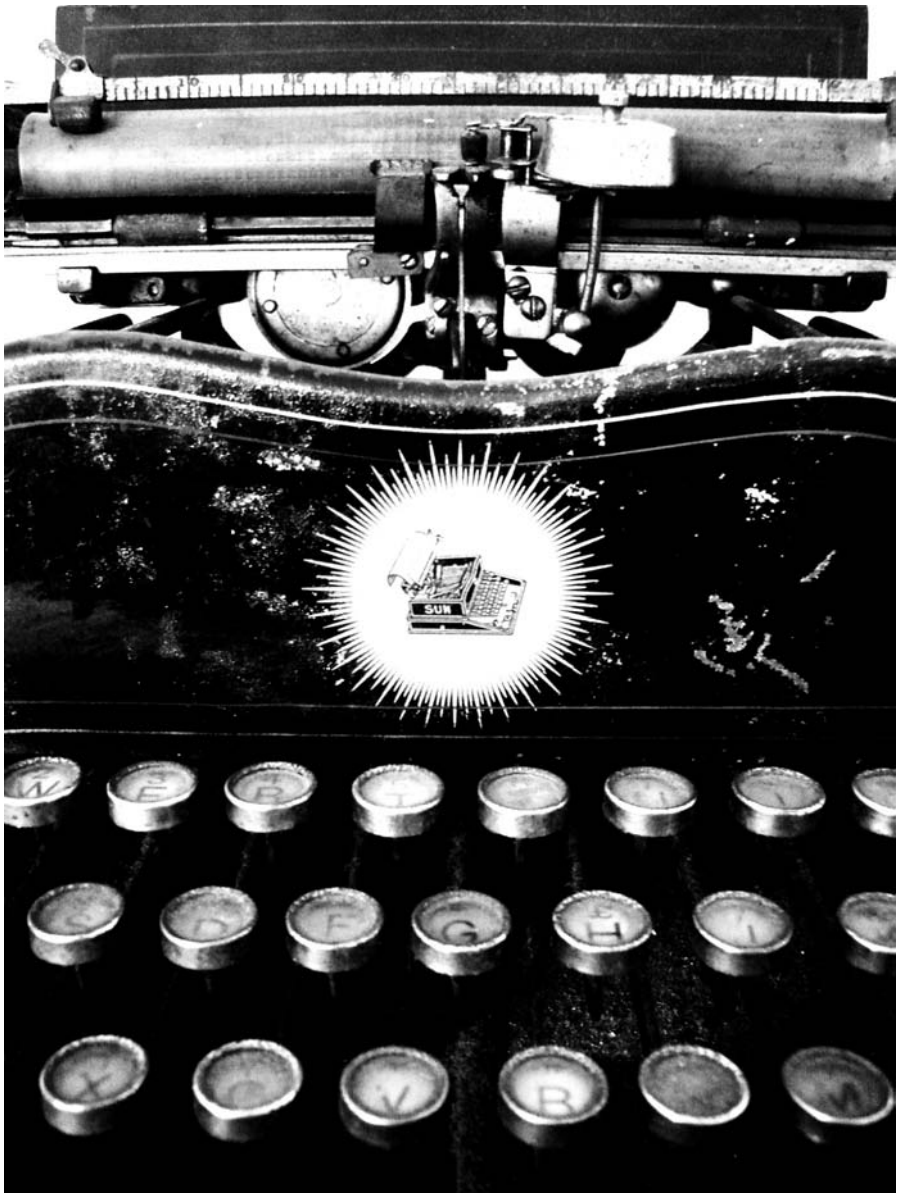
Mnozí se již nyní strachují, jaké zapeklité řady budeme muset vymýšlet, ale vzhledem k tomu, že všechno se dá vypočítat se základoškolskou matematikou (pravda, dosazovaná čísla nebudou tak úplně ze základní školy, ale postup ano), pustíme se hned do toho. Netřeba matematicky chodit ke každému pixelu zvlášť, stačí aproximovat a vzdálenost všech dvanácti milionů pixelů umístit na jediný bod, a sice do středu čipu. V tu chvíli je jasné, že vzdálenost od kraje ke středu čipu (označme ji c1) je přibližně 14,1593 mm. A tedy celková vzdálenost, kterou musí urazit štětec od barvy na body a zase zpět (značme ji s1) je tedy úctyhodných 339 823 200 mm. Kyblíček na druhé straně má prakticky úplně stejný výpočet, takže i hodnotu, jen je potřeba vypočítat dráhu u toho kyblíčku veprostřed. Prakticky se bude jednat o úplně tu samou operaci, akorát si předtím rozdělíme čip na dvě poloviny a aplikujeme již popsaný postup – nakonec nám vyjde, že zdejší dráha bude úžasných 468 259 200 mm.
Dohromady tedy bude muset náš RGBšotek štětcem projet dráhu dlouhou 1 147 905 600 mm (přesuny mezi kyblíčky byly vynechány), tedy po nějakém tom zaokrouhlení 1148 km. V tu chvíli rychlost pohybu štětce RGBšotka je stěží představitelných 247 968 000 km/h. Každopádně i taková rychlost je téměř 4,4 krát menší, než je rychlost světla, takže RGB šotek stále nepatří do kategorie zázraků, ale mezi nás, obyčejné smrtelníky, a s přehledem může malovat v digitálních fotoaparátech obrázky.
Jak se to ale bude mít s CMYKšotkem, neboli s polaroiďákem? K výpočtu použijeme ty samé aproximace, akorát nyní bude mít šotek kyblíčky rozmístěny trochu jinak. Jeden na rohu, druhý v jedné třetině strany čipu, třetí v druhé třetině strany čipu a čtvrtý na druhém rohu.
S jednotlivými mezivýpočty se zde nebudeme vypisovat a přejdeme rovnou k výsledkům CMYKšotka. Tento šotek urazí štětečkem dráhu poněkud delší, přibližně 1666,3 km, a jeho rychlost pohybu štětečkem je 359 920 800 km/h, tedy CMYKšotek je stále téměř třikrát pomalejší než světlo.

Takto šotci (zjednodušeně) vyrábí fotografie ve formátu JPG. Při výrobě profíky oblíbeného RAWu se musí digitální šotek chovat trochu jinak. Jak? O tom si povíme možná někdy příště. Každopádně všichni fotografové, kteří věří, že mají v rukách kouzelnou krabičku a v ní skřítečka pomocníčka, nyní mají důkaz, že tomu tak i být může, že ve foťáku může být živý tvor, který se snaží, seč mu síly stačí, aby jen a pouze pro vás vyšvihl ty nejlepší fotky, které mu zadáte. Buďte na něj hodní, dělá, co může ;)

Regisek

Kriminálka Děhylovice

„Rád bych, aby bylo uvedeno do protokolu, že jsem policii projevoval veškerou ochotu ke spolupráci," zamumlal Solvent Dvouprsťák.
Od hlavně pistole, která mu mířila na spánek, se ozval hlas vyšetřujícího důstojníka:
„Bez obav, pane, my tato prohlášení dáváme předtisknout společně s logem našeho oddělení a datem. A nyní byste nám mohl vlastními slovy popsat, jak proběhl celý incident." Poté poručík Dloužek pokynul hlavou zapisovateli, který si ve vteřince rozcvičil prsty a lačně je pozvednul nad klávesnici svého psacího stroje v očekávání kompletní výpovědi. Solvent se pokusil ignorovat jak stružku potu padající přes levé víčko, tak hlaveň pistole, jež se mu už hezkých pár minut opírala o spánek. Spustil:
„Bylo to… parného letního dne…"
„Tak dost. Nepíšeme tady prolog románu. Zkuste vynechat navození atmosféry a přejděte rovnou k vykreslení faktů, ano?" Důstojník si přehodil tlustý doutník z jednoho koutku úst do druhého.
„Jo, jo… já, Vincek 'Kramle' Hugo, Soběstač Nežebral a Jeroným 'Sejfař' Zámečník jsme se domluvili, že uděláme klenotnictví na rohu Studniční a Bosý."
Po chvilce ticha si Dloužek vyndal doutník z úst a otázal se:
„To má být jako všechno?"
Solvent se pokusil otočit hlavu, ale narazil na známý odpor. Pot z něj lil ve stále větším proudu.
„Ne! Ne. Domluvili jsme to na včerejší večer těsně před zavíračkou. Soběstač měl být naše spojka uvnitř. Získal zaměstnání jako prodavač už před několika týdny. Hodil se na to nejlépe, protože je opravdu přizpůsobivej. Děsně přizpůsobivej. Nikdo z nás si vlastně neuvědomil, jak moc."
„Co tím míníte?" zeptal se důstojník lenivě.
„No, že si za těch pár týdnů tak zvykl na ten novej kolektiv, že když přišla smluvená hodina a my jsme si to přifrčeli, že vyberem sejfy a zpacifikujem personál, Soběstač upozornil ochranku, že se blížíme. Když jsme vletěli dovnitř, mířily na nás tři samopaly a policie už byla na cestě. Mělo mě napadnout, že spolupráce s ním nebude jednoduchá. Už když se před třemi lety odmítal vrátit z basy, protože si tam už zvykl." Poslední věta byla posměšnou imitací.
Dloužek se podíval na zapisovatele. Ten seděl u stolku a hlavou položenou v dlani nevěřícně kroutil, zatímco bez ustání ťukal do mezerníku. Jejich oči se setkaly a jediné mimické gesto, ke kterému došlo, bylo další přeplutí doutníku z jedné strany na druhou.
„Kam zmizel Hugo?" otočil se vyšetřovatel zpět k Solventovi.
„Zahnul kramle. Už jste dostali Jeronýma ze sejfu?"
„Musím říct, že ne. Pan Jeroným projevil opravdu silnou vůli tam zůstat, a jelikož se mu podařilo změnit kombinaci, budeme možná muset ten zámek odpálit."
„Jo, to jsme měli taky původně v plánu," povzdechl si kasař.

* * *

Poručík Dloužek si olízl prst a obrátil další stránku.
„Co to čteš, kámo?" otázal se jeho kolega z kanceláře. Poručík zvedl hlavu a otočil brožurku tak, aby na ni jeho

spolupracovník viděl.
„Zločinci, které v poslední době dostáváme, mě naplňují smyslnou extází. Od té doby, co Nick Lomby vydal tuhle knížečku - ´Jak loupit beze strachu´. Víš, jak na zadní straně bývají výtahy ze životopisu autora? Zapomněli tam napsat, že Lomby si v různých obdobích života odpykal dohromady asi čtrnáct let za vloupačky."
„No jo, vidíš… Já toho chlapa jednou zatýkal, když jsem byl na stáži v Anglii. Ve dvaaosmdesátým se pokusil vyloupit banku. Utíkal tehdy podzemním tunelem vedoucím na Senbury a chtěl od sebe ohněm odříznout pronásledovatele. Vylil na podlahu toho tunelu kanystr s olejem, že ho jako zapálí, jenže ještě než to udělal, šlápl do něj."
Dloužkovi se na tváři začal rozšiřovat úsměv.
„Nebyl to nejrychlejší policejní zásah, jakého jsem se zúčastnil… ale věřím, že bychom ho tam našli ještě další den."
„Řekl bych, že si to dokážu představit," pokýval hlavou poručík. „Tak přesně takových případů mi poslední dobou kvapem přibývá. S tímhle bych Čapka poslal k zemi, kdybych to sepsal a vydal."
„Co je s tím Zámečníkem?"
Dloužek nakrčil čelo.

* * *

„A ne!"
Vyjednavač se zhluboka nadechl, svezl se do sedu vedle mluvícího sejfu a usrkl z plechovky Coca-Coly.
„Jeronýme, jestli nám neřekneš kombinaci, budeme ten zámek muset odpálit."

„Mam bouchačku," zahuhlal trezor.
„To my taky. Asi tak patnáct."
„Já se ji nebojim použít!"
Policista se podíval na pyrotechnika opodál. „My tu cé čtyřku taky ne."
„Leda ve snu," zasyčelo to v železné krabici. „Vopakuju: přiveďte mi sem toho lumpa, nebo je s váma ámen!"
V sejfu něco zacinkalo.
„Mam… raz, dva, tři… dost nábojů!"
„A když ti sem Soběstače přivedeme, co s ním budeš dělat? Budeš v trezoru a on venku. Nakonec budeš muset stejně otevřít."
Trezor naštvaně zafuněl.
„To už se nějak zařídí."
Vyjednavač smutně pokýval hlavou a obrátil do sebe zbytek coly. Jako pochůzkář se vážně neměl tak špatně.

* * *

Soběstač postával u jednoho z regálů a zíral velkým oknem ven. Jeden z policistů se k němu blížil zrovna ve chvíli, kdy se před výlohou venku prohnal Hugo Kramle s výrazem štvaného zajíce. O pár kroků za ním profuněla kolem i patrola v uniformách.
„Máme problém, pane Nežebral," zahučel vyjednavač, když s výrazem hráče pokeru sledoval živé kino před sebou.
„Mohu vám s ním nějak pomoci, pane strážníku?" odtrhnul oslovený hlavu od rušné ulice.
„Jeroným vás chce tak nějak… vevnitř. Problém je v tom, že nechce otevřít a mimoto má pistoli, takže když ten sejf odpálíme, může na nás začít střílet."
„Ne, ne, ne, strážníku… Já tady v obchodě nechci mít žádné střílení. Nejsme tady na divokém západě, víte?"
Vyjednavač si hořce pomyslel, že jestli tohle dopadne špatně, už mu zase budou říkat strážník právem.
„A co tedy chcete dělat?" otázal se, zatímco na ulici za Soběstačovými zády profrčel skútr postavený na zadním kole. Policejní auto v těsném závěsu ho utvrdilo v přesvědčení, že stíhání posledního pachatele stále pokračuje. Více či méně úspěšně.
„Půjdu si s ním promluvit a zkusíme ho dostat ven bez většího rámusu, co říkáte? Ať už to, propánajána, skončí a všichni se můžeme vrátit ke své práci." Soběstač zdvihl oči k nebesům.

* * *

Vinckova hlava se prudce zakymácela, když přední kolo motocyklu dopadlo na cestu. Těžko říct, zdali za to mohly tisíckrát omílané předpisy o bezpečnosti práce, že zcela instinktivně strhnul tomu projíždějícímu dědkovi mimo řidítek i přilbu. Hledí bylo dost špinavé a taky uvolněné, takže když se ho pokusil zvednout, opět spadlo dolů a přiskřípl mu část knírku. Přesto v té světlé chvilce stihl odhalit úzkou uličku ven z náměstí a zatímco se mu z očí řinuly slzy bolesti, naklonil se a vpálil to do ní. Jeho zadní blatník vykřísl vodopád jisker o roh kancelářské budovy.
Řidič za volantem policejní fordky ho následoval v sotva vteřinovém odstupu. Obě zpětná zrcátka vylétla do vzduchu a auto vzápětí zastavilo. Dlouhá, úzká ulička byla zcela prázdná. Posádka vozu se po sobě nevěřícně podívala.
„Kam ten parchant zmizel?" vydechl desátník, který s berretou v ruce v průběhu jízdy vyhlížel z okénka.
„Támhle je!" Všichni se nahrbili pod přední sklo, kam ukázal nejmladší policista. Ještě stačili zahlédnout zadní kolo skútru, který přeplachtil přes úzkou uličku z jedné střechy na druhou. Motor zaburácel, když plynový pedál dopadl na podlahu vozu, zatímco desátník vylovil z palubní desky vysílačku.
„Tady vůz 411, žádáme o okamžitou leteckou podporu! Opakuji: žádáme o okamžitou leteckou podporu na Šťastném náměstí!"

* * *

Tři… čtyři… pět… pět…
Sakra práce," zamlaskal Jeroným Sejfař a začal kulky počítat znovu. Vsadil by boty, že baterka mu vypadla z kapsy, zrovna když lezl do svého nového pokoje, a nikdo by ho o opaku nepřesvědčil. On měl prostě vždycky smůlu.
„Prostě to tam střihnem, Sejfař prubne nářadíčko, sbalíme sladkosti a pudem vod toho," rozhodl Dvouprsťák. "Je šecko v cajku?"

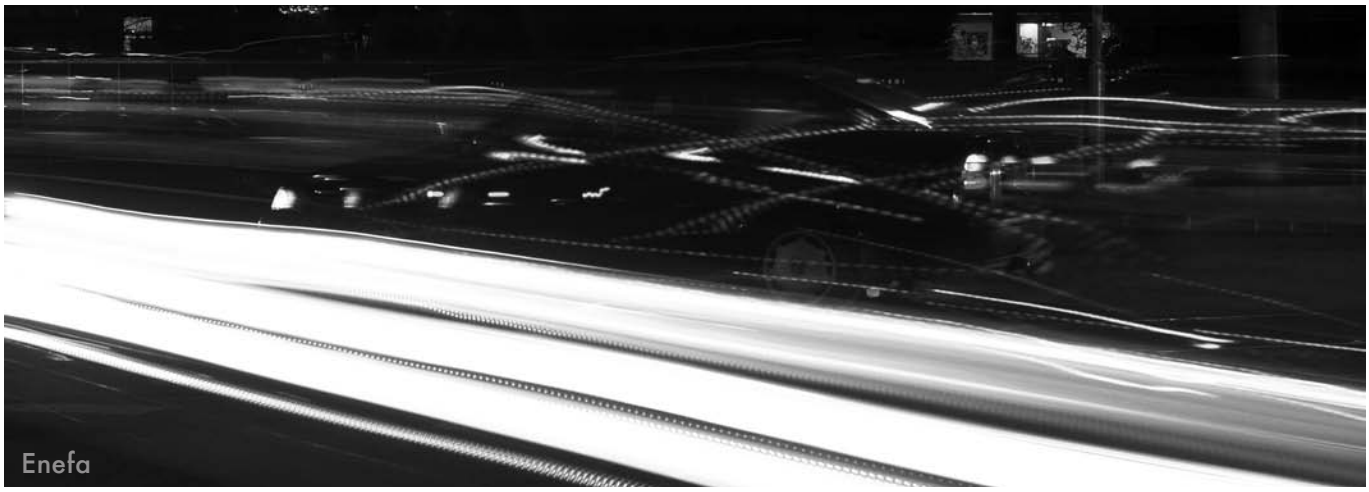
Soběstač rozkýval svoji hlavu v tempu málem horečnatém.
Devět, deset… jedenáct…
Zámečník se přistihl, že už nepočítá svoje kulky, ale že zvažuje, kolik se jich do jednoho těla asi tak může vejít.
Z bohulibé vnitřní rozpravy ho vytrhl hlas, pro který by teď vraždil nejméně jeden muž.
„Poslyš, Jeronýme, jsi tam? Tady strážník říká, že ses tam zavřel! Nech už těch hloupostí!"

* * *

„Dvojko, nevidím ho! Opakuji, ztratil se mi z dohledu!"
„Měl jsem ho na mušce na rohu Volnoběžný ulice, ale vypařil se!"
„Teď jsem ho viděl! Seskočil ze střechy bankovního domu a ztratil se mezi komíny toho starého skladu!"
Policejní vrtulník se v mžiku otočil a celá jeho ohromná konstrukce na chvíli zastínila slunce dopadající na levou část náměstí. Policejní dodávka zastavila táhlým smykem u kašny. Zásahové komando postupně vyskákalo ven a naplnilo vzduch cvakáním pojistek samopalů. Vincek se řítil šíleným slalomem skrz střechu a snažil se vyklapnout západku, která zablokovala hledí a definitivně pohřbila jeho šance na osvobození kníru. Při tolika problémech, jimž musel čelit, si ani nevšimnul, že jeho skútr míří přímo na střechu klenotnictví, které před pár hodinami v chvatu opustil.
„Sedmičko! Seskočil na střechu klenotnictví a propadl se dolů! Opakuji: Je v klenotnictví! Pěší týmy okamžitě uzavřete únikové cesty!"
„Rozumím, jestřábe!" Komando se rozprostřelo kolem obchodu, zatímco mohutný oblak prachu stoupající polorozbořenou střechou zahalil vrtulník hlídkující nad místem nehody. Ten začal klesat, zatímco kormidlo se divoce otáčelo sem a tam vyjadřujíc paniku pilota.

* * *

„Pancíř," zadunělo temně v trezoru.
„Co prosím?" přispěchal Soběstač se zdvořilým zájmem.
„Pancíř…," zahučel sejf. „Kulka… neprojde… skrz…"
„A proč by to měla dělat?"
Zevnitř se chvíli ozývalo rytmické vydýchávání, které vzápětí následovalo odkašlání.
„Hele, kámo, co takhle dybych votevřel dveře a ty bys vlez' sem za mnou? Proberem starý časy… úplně v klídku…"
„Klenoty," dýchl si Soběstač na nehty a přejel jimi po látce košile. „Musím se o ně postarat, o zákazníky, prodej, zisky… Tržba, však to znáš."
„Letecká podpora," přežvykoval poručík Dloužek doutník, který ani cestou z kanceláře na místo činu nestačil dohořet, zatímco Jeroným v nedalekém trezoru namáhavě lapal po dechu. „Letecká podpora. Co je to za pitomost?"
„Bych chtěl vědět," zabědoval vyjednavač.
„Jak to vypadá s tím sejfem?"
„Náš svědek zrovna vyjednává jeho otevření."
„Svědek?" zakoulel důstojník očima.
Policista se nervózně usmál, když na něj jeho dřívější parťák od pochůzkářů stojící opodál přátelsky mrkl.
„Votevřu dveře," pokračoval sejf, „ty sem doneseš kafe, dáme pokec. No problemo, compadre. Jako dřív."
„Ne, ne, ne," sklopil Soběstač oči.
„Ty otevřeš dveře, vylezeš ven, promluvíš si tady s pány policisty a kafe si dáme potom."
Od Jeronýmových prstů zarytých do pancíře se pomalu začaly zvedat stružky kouře.
„Nick Lomby," přeplul Dloužkův doutník na opačnou stranu. „Nick Lomby…"
„Pane?" pípnul vyjednavač.
Sotva stačil poručík odpovědět, ocitlo se celé klenotnictví v oblaku prachu a kousků cihel, které s sebou přinesl jeden opráskaný skútr. Vincek, ještě pořád v sedle svého stroje, se nepřítomně rozhlédl po interiéru klenotnictví a jeho oči přepluly po zástupech mužů se samopaly. Poté obrátil zešedlou a potlučenou tvář směrem k policejnímu vyšetřovateli.
„Říkal jste něco, šéfe?" zamrkal nesměle.
„Ale nic," odtušil poručík s bohorovným klidem. „Jenom jsem říkal, že tvůj kolega Jeroným se zavřel v trezoru. Nějak se mu podařilo se i zakódovat, takže ho vůbec nemůžeme dostat ven."
Do Vinckovy mysli už dorazily některé z pomalejších pochodů a všechny křivdy dnešního dne se vzedmuly v jednu ohromnou masu. Oči mu zaplály vztekem teď už snadno viditelným, protože při vpádu do klenotnictví bylo plastové hledí jeho přilby nenávratně

Enefa

poškozeno.
„Že se zamknul v sejfu, jo? Pche. Od tý doby, co pracoval v Úřadu státní bezpečnosti, používá kód k odpálení všech raket typu Meteor dokonce i na svůj kufr…“ Vincek pustil řídítka a výhrůžně zamířil k sejfu. Oči policistů se odtrhly od jeho zad a navzájem si předaly hrůzu, která se dostavila rychlostí blesku.
„Vopovaž se!“ zahrozil trezor, ale jeho námitky rázem uťalo přerušované klapání zadávané kombinace zámku.

* * *

Několik policistů, kteří se účastnili zásahu, postávalo kolem pultíku v klenotnictví a posílalo si hrnky s kávou. Věci se už víceméně uklidnily a už přicházeli stále ještě trochu vyděšení zaměstnanci, aby dali obchod do pořádku. Lehký úkol je nečekal. Padající střecha strhla police a cihly probořily mnoho vitrín. Celý vnitřek pokrývala silná vrstva prachu a úlomků. Tuto skutečnost statečně ignoroval Soběstač, který se prodral skrz sutiny s několika podšálky a pevným přesvědčením, že ať už věci vypadají jakkoliv, je třeba zabránit ošklivým kolečkům od kávových hrníčků postavených na pultu. Přinesl je popíjejícím policistům a každému z nich jeden vnutil. Poté se opřel o pult o kousek dál a tiše poslouchal.
„Řeknu vám, kluci, už je to dlouho, co jsem byl posledně na akci takového rázu. Tohle se vyrovnalo tomu exhibicionistovi, kterého jsme chytali vprostřed rekonstrukce bitvy u Narvy. Tenkrát…“
Soběstač poslouchal se zamyšleným výrazem. Do jeho očí se pomalu vkrádala podivná záře…

* * *

„Tady ti ten Lomby píše, jak klidnou hlavu musíš při loupeži zachovat. Víš, co uvádí jako příklad? Útěk tunelem na Senbury.“
Dloužek se naklonil kolegovi přes rameno a přelouskal pár řádků.
„Až ho příště chytí, doufám, že to bude na doživotí.“
„Jak vlastně skončil ten poslední zátah?“
Poručík přidusil svého parťáka trochou dýmu a složil ruce na prsou.
„Vincek Kramle si vysloužil polehčující okolnosti a,“ povzdechnul si, „možná dostane podmínku za umělecký výkon na místních střechách. Teď je ještě v nemocnici se zdrátovanou čelistí. Jeroným Sejfař mu ji přerazil, sotva vypadnul ze dveří. To jsou zase přitěžující okolnosti.“
„Zajímavá partička,“ zamručel kolega. „Co ten Soběstač?“
„Ten už žádný zločin nespáchá,“ mávnul Dloužek rukou. „Přinejmenším dokud neschytá první důstojnickou hodnost a nezačnou mu nabízet úplatky.“

* * *

Seržant Hadica se s trhnutím probral. Jakýsi pochůzkář mu třásl ramenem. Cože? Sbalili dvě štětky? No a? Jo, někdo je musí vyslechnout, jo? Dobře, mládenče, tak si dej odchod… kvůli tomuhle klidně probudí nadřízeného důstojníka… to jsou dneska poměry… máš kliku, že níž už jít nemůžeš…
„Nežebral!“ Seržant se napřímil a přední nohy jeho židle dopadly s klapnutím na podlahu.
„Ano, pane?“ Soběstač zasalutoval.
„Mám tady úkol. Seberete tady ty dvě mladé dámy,“ pokynul rukou ke dvěma prostitutkám, které se choulily u stěny stanice ve svém nedostatečném oblečení, „a učiníte řádnej výslech, kapiš? Vemte je tam…“ Soběstač znovu zasalutoval a vzal je tam. Otevřel dveře do malé místnůstky se zvukotěsnými stěnami a průhledným zrcadlem a ´dámy´ napochodovaly dovnitř. Soběstač je následoval a zavřel za sebou dveře.

* * *

„Soběstači, ozvi se! Opakuji: nahlas se na služebnu!“
„Tak co?“ ozval se desátník Fučoun, velitel pátrací akce.
„Vypnul si příjem,“ vydechl strážník s vysílačkou. „Tadyhle ho vůbec nemusíme najít… se na to podívejte, šlapka na každym rohu.“
„Se dvěma takovýma taky zmizel.“
Oba postávali u módního krámku takové kategorie, která už na číselné stupnici vůbec nebyla, a byli v uniformách nenápadní jako kohouti v kurníku. Náhle se ze dveří obchodu vynořila nonšalantním krokem se nesoucí trojice prostitutek. Fučounovi neušlo, že jedna z nich netočí kabelkou s takovou samozřejmostí a že i její nohy vykazují jisté vady, které by lehké děvy mít neměly.
Ve snaze uchovat si zdravý rozum odvrátil zrak od chlupů napěchovaných pod světlými silonkami a otočil se ke svým podřízeným.
„Tak dem. Tady už nic novýho neuvidíme…“

